

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 182/09-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. júla 2009 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. P. M., B., zastúpeného advokátom JUDr. R. P., B., v ktorej namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práv podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresnej prokuratúry Bratislava I sp. zn. 1 Pv 1183/05 z 18. februára 2009, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. P. M. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. marca 2009 doručená sťažnosť Ing. P. M. (ďalej len „sťažovateľ“), v ktorej namieta porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práv podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“),

ako aj základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy (v petite ho však neuvádza, pozn.) uznesením Okresnej prokuratúry Bratislava I (ďalej len „okresná prokuratúra“) sp. zn. I Pv 1183/05 z 18. februára 2009, ktorým zamietla jeho sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa Úradu justičnej a kriminálnej polície Okresného riaditeľstva Policajného zboru B. (ďalej len „vyšetrovateľ“) z 20. júna 2008 sp. zn. ČVS: ORP-1421/OEK-B1-2005.

Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uviedol, že „podal v roku 2005 trestné oznámenie na Mgr. S. M..., ktorá sa dňa 5. decembra 2003 na notárskom úrade JUDr. M. K..., notárskou zápisnicou..., zaviazala zaplatiť sťažovateľovi sumu vo výške 1 612 488 Sk do 15. mája 2006. Keďže... nesplatila včas splátku 11 000 Sk splatnú 15. marca 2004, podal sťažovateľ na Mgr. S. M. dňa 3. augusta 2005 návrh na vykonanie exekúcie...

Sťažovateľ podal trestné oznámenie na Mgr. S. M. z dôvodu, že napriek uvedenej vykonateľnej pohľadávke, zakladateľskou listinou zo 7. júla 2005 založila obchodnú spoločnosť M. s. r. o..., pričom ako zakladateľ v mesiaci júl 2005 splatila základné imanie 200 000 Sk tejto spoločnosti, namiesto toho, aby splatila svoj vykonateľný dlh voči sťažovateľovi.

Na základe trestného oznámenia sťažovateľa bolo dňa 6. decembra 2005 vyšetrovateľom... pre uvedený skutok začaté proti neznámemu páchatel'ovi trestné stíhanie pre trestný čin poškodzovania veriteľa podľa § 256 ods. 1 písm. a), ods. 4 písm. b) zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon v znení účinnom v čase spáchania skutku. Uznesením vyšetrovateľa zo dňa 30. apríla 2007 bolo toto trestné stíhanie zastavené z dôvodu, že skutok nie je trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci. Na základe sťažnosti sťažovateľa prokurátor toto uznesenie vyšetrovateľa zrušil a vrátil vyšetrovateľovi.

Dňa 25. júna 2008 bolo sťažovateľovi doručené uznesenie vyšetrovateľa zo dňa 20. júna 2008 ČVS: ORP-1421/OEK-B1-2005 KV..., ktorým vyšetrovateľ trestné stíhanie vo veci zastavil, pretože skutok nie je trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci.

Z odôvodnenia tohto uznesenia vyplýva, že Mgr. S. M. sa nedopustila poškodzovania veriteľa, pretože peniaze, ktoré na založenie svojej obchodnej spoločnosti použila, údajne nemali byť jej, ale jej sestry, resp. jej otca.

Sťažovateľ podal proti uzneseniu vyšetrovateľa sťažnosť, v ktorej sťažovateľ namietal, že vyšetrovateľ nesprávne právne posúdil zistené skutkové okolnosti a neodstránil

rozpory medzi účelovými výpoveďami jednotlivých svedkov, okrem iných Mgr. S. M., M. M. (sestra Mgr. S. M.), Ing. J. M. (otec Mgr. S. M.) a JUDr. P. A.. Sťažovateľ namietal, že svedkovia vypovedajú odlišne o okolnostiach pri založení spoločnosti. Svedok JUDr. P. A. vo svojej výpovedi uviedol, že bol v kontakte s M. M., ktorá prejavila vôľu založiť spoločnosť pre seba, a následne kvôli tomu, že bola v zahraničí, oslovila cez neho svoju sestru S. M. Avšak Mgr. S. M. pri svojej výpovedi uviedla, že to bola vlastne ona, ktorá sa rozhodla spoločnosť založiť v mene sestry, a že to bola práve ona, ktorá skontaktovala JUDr. A. Sťažovateľ tak v sťažnosti namietal, že jednotlivé výpovede sú účelové a že v skutočnosti sa v priebehu vyšetrovania preukázalo, že to bol celkom jednoznačne práve majetok Mgr. S. M., ktorý bol použitý na založenie spoločnosti namiesto toho, aby sa z neho plnila vykonateľná pohľadávka sťažovateľa.

Dňa 6. marca 2009 bolo sťažovateľovi doručené napadnuté rozhodnutie, ktorým okresná prokuratúra sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu vyšetrovateľa zamietla pre jej údajnú nedôvodnosť. S námietkami vo vzťahu k odstráneniu rozporov medzi výpoveďami svedkov sa okresná prokuratúra vysporiadala veľmi stručne v dvoch odsekoch na str. 3 napadnutého rozhodnutia (druhý a tretí odsek), a to spôsobom, ktorý vykazuje známky zjavnej svojvôle. Z akých dôvodov predstavuje napadnuté rozhodnutie okresnej prokuratúry neprípustný zásah do základných práv sťažovateľa uvádza sťažovateľ v ďalšej časti tejto sťažnosti...

Sťažovateľ na základe vyššie popísaného skutkového stavu namieta, že napadnutým rozhodnutím okresnej prokuratúry v spojení s predmetným uznesením vyšetrovateľa došlo k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 13 dohovoru v spojení s právom vlastniť majetok podľa čl. 20 ústavy a právom na ochranu majetku podľa čl. 1 Protokolu č. 1 k dohovoru...

Okresná prokuratúra sa bez akejkoľvek relevantnej opory priklonila k záveru, že spoločnosť M., s. r. o., bola zakladaná Mgr. S. M. pre M. M. Tomuto záveru bezprostredne odporujú preukázané skutkové okolnosti, konkrétne fakt, že spoločnosť založila Mgr. S. M. vo vlastnom mene a vo vlastnom mene vyhlásila tiež splatenie vkladu vo výške 200 000 Sk. Toto všetko pritom vykonala v čase, keď bola povinná plniť z vykonateľnej pohľadávky sťažovateľa voči nej.

Okrem toho, k právnenému záveru, že Mgr. S. M. sa nedopustila trestného činu poškodzovania práv sťažovateľa ako veriteľa, dospela prokuratúra aj na základe

skutkových okolností, ktoré samé osebe preukazujú, že k tomuto trestnému činu došlo. Uvedené je zjavné z toho, že Mgr. S. M. v čase, keď bola povinná plniť sťažovateľovi z jeho vykonateľnej pohľadávky, svoj obchodný podiel previedla na sestru M. M. Keďže exekúciu je možné viesť aj na obchodný podiel, prevod tohto obchodného podielu prima facie vykazuje všetky známky skutkovej podstaty predmetného trestného činu. Skutočnosť, že práve takouto okolnosťou podporuje prokuratúra svoj záver o absencii znakov protiprávneho konania v postupe Mgr. S. M. dokumentuje zjavnú aplikačnú svojvôľu a absenciu práve tých záruk právnej ochrany, ktorých prítomnosť v postupe a rozhodnutiach príslušných orgánov verejnej moci chápe ustálená judikatúra ústavného súdu ako nevyhnutný predpoklad ich súladu s požiadavkami čl. 46 ústavy.

Pokiaľ ide o dopad na vlastnícke práva sťažovateľa, postupom okresnej prokuratúry bol sťažovateľ zbavený účinnej možnosti domáhať sa právnej ochrany pred takým konaním, ktoré bezprostredne smerovalo k poškodeniu tých jeho práv, ktoré majú majetkových charakter. Pokiaľ by okresná prokuratúra svojim postupom sťažovateľa tejto ochrany nebola zbavila, zostala by zachovaná jeho možnosť usilovať o reálnu a účinnú právnu ochranu jeho práv ako veriteľa vo vzťahu k dlžníčke Mgr. S. M.

Okresná prokuratúra tak svojím zjavne arbitrárnym rozhodnutím odoprela sťažovateľovi takú právnu ochranu jeho majetku, akú požadujú vyššie citované ustanovenia ústavy a dohovoru a tým ho pripravila aj o účinný prostriedok nápravy porušenia jeho práv inou fyzickou osobou. Bez ohľadu na intenzitu a bezprostrednosť zásahu do vlastníckych práv sťažovateľa podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, je zrejmé, že okresná prokuratúra napadnutým rozhodnutím porušila právo sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.“

Vzhľadom na uvedené skutočnosti sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd vydal nálež, v ktorom rozhodne takto:

„1. Základné právo Ing. P. M. na súdnu inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s právom na ochranu majetku podľa čl. 1 Protokolu č. 1 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresnej prokuratúry Bratislava I. zo dňa 18. februára 2009, č. k. 1 Pv 1183/05-30, porušené bolo.

2. *Uznesenie Okresnej prokuratúry Bratislava I. zo dňa 18. februára 2009, č. k. 1 Pv 1183/05-30, sa zrušuje a vec sa vracia Okresnej prokuratúre Bratislava I. na ďalšie konanie.*

3. *Ing. P. M. sa priznáva finančné zadošťačenie v sume 3 000 eur (slovom tritisíc eur), ktoré mu je Okresná prokuratúra Bratislava I. povinná zaplatiť do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.*

4. *Okresná prokuratúra Bratislava I. je povinná uhradiť Ing. P. M. trovy právneho zastúpenia na účet jeho právneho zástupcu do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.“*

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť i návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo

slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namieta, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 27/04, I. ÚS 25/05, I. ÚS 74/05, I. ÚS 158/05).

Ústavný súd je podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde viazaný návrhom na začatie konania. Viazanosť ústavného súdu návrhom sa vzťahuje zvlášť na návrh výroku rozhodnutia, ktorého sa sťažovateľ domáha. Ústavný súd teda môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a text uvedený mimo petitu pokladá za súčasť odôvodnenia, ktoré nemôže doplniť petit.

1. K sťažovateľom namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu (čl. 20 ods. 1 ústavy v petite sťažovateľ nenamieta, pozn.).

Podstatou tejto časti sťažnosti je namietané porušenie základného práva sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, v dôsledku ktorého malo dôjsť aj k zásahu do práva na ochranu jeho majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu uznesením okresnej prokuratúry sp. zn. 1 Pv 1183/05 z 18. februára 2009.

Sťažovateľ namietal, že jeho označené práva boli porušené tým, že okresná prokuratúra zamietla jeho sťažnosť ako nedôvodnú proti uzneseniu vyšetrovateľa, ktorým zastavil trestné stíhanie v trestnej veci, v ktorej podal trestné oznámenie na neznámeho páchatel'a. Rozhodnutie okresnej prokuratúry je podľa neho arbitrárne a zjavne neodôvodnené.

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti najprv skúmal, či súčasťou práva na súdnu a inú právnu ochranu je povinnosť orgánov činných v trestnom konaní (v tomto prípade prokuratúry) začať trestné konanie voči osobe označenej oznamovateľom

(poškodenou osobou) v oznámení podanom a posudzovanom vtedy ešte podľa § 158 ods. 1 zákona č. 141/1961 Zb. o trestnom konaní súdnom (trestný poriadok) v znení neskorších predpisov účinného do 31. decembra 2005 (ďalej len „Trestný poriadok“), a zistil, že to tak nie je.

Ústavný súd v rámci svojej judikatúry už viackrát uviedol, že právo fyzickej osoby na začatie trestného konania voči označenej osobe na základe podaného trestného oznámenia nepatrí medzi základné práva a slobody podľa druhej hlavy ústavy a ani ho nemožno odvodiť z niektorého zo základných práv alebo slobôd upravených v tejto hlave ústavy (m. m. II. ÚS 42/00, II. ÚS 238/02, II. ÚS 43/03, III. ÚS 198/03).

Domáhanie sa ochrany základného práva pred iným orgánom ochrany práva prichádza do úvahy iba za predpokladu, že v okolnostiach konkrétneho prípadu základné právo, porušenie ktorého fyzická osoba alebo právnická osoba namieta, existuje. Z ustanovení Trestného poriadku však nemožno vyvodit' subjektívne právo (a už vôbec nie ústavnoprávny nárok) oznamovateľa trestného činu na začatie trestného stíhania proti osobe označenej v trestnom oznámení ako páchatel' trestného činu. Aj keď podľa Trestného poriadku je prokurátor povinný stíhať všetky trestné činy, o ktorých sa dozvedel, posúdenie otázky, či sú splnené podmienky na začatie trestného stíhania v konkrétnej veci (na základe skutočností uvedených v trestnom oznámení alebo skutočností zistených preverovaním trestného oznámenia), je plne v právomoci orgánov činných v trestnom konaní (policajných orgánov, vyšetrovateľov, prokurátorov).

Rovnako súčasťou tohto práva nie je ani povinnosť orgánu štátu kvalifikovať konanie, v ktorom sťažovateľ vidí porušenie svojich práv, ako trestný čin. Sťažovateľ ako oznamovateľ trestného činu mal zákonné právo domáhať sa len toho, aby sa jeho oznámením či sťažnosťou kompetentný orgán (v tomto prípade okresná prokuratúra) zaoberal. Nemá však nárok na to, aby výsledok konania zodpovedal jeho predstave (II. ÚS 88/99, III. ÚS 324/05, III. ÚS 176/07 a III. ÚS 162/08). Oznamovateľ má právo byť oboznámený s opatreniami prijatými na základe jeho oznámenia a má tiež právo žiadať prokurátora o preskúmanie postupu vyšetrovateľa po podaní oznámenia (podľa § 158 ods. 3 Trestného poriadku). Procesným oprávneniam oznamovateľa (poškodenej osoby) však

nezodpovedá aj povinnosť orgánov činných v trestnom konaní začať trestné konanie na základe jeho oznámenia.

Podľa ústavného súdu by o porušení už označených práv bolo možné uvažovať len v prípade, ak by orgány činné v trestnom konaní nevenovali trestnému oznámeniu sťažovateľa pozornosť, ktorú vyžaduje zákon (obdobne napr. III. ÚS 16/06).

Uvedené orgány však v okolnostiach daného prípadu trestné oznámenie sťažovateľa preverili, t. j. preskúmali prípadnú trestnú zodpovednosť osoby, ktorá mala podľa sťažovateľa konať s úmyslom obohatiť sa na jeho škodu tým, že ho uviedla do omylu, resp. využila jeho omyl (vykonali dokazovanie vypočutím poškodeného i viacerých svedkov), a na základe vykonaného dokazovania dospeli k záveru, že v uvedenom prípade nedošlo k naplneniu materiálnych a formálnych znakov niektorej zo skutkových podstát trestného činu konkrétnou osobou.

Okresná prokuratúra sa v označenom konaní zaoberala sťažnosťou sťažovateľa a vyhodnotila ju tak, že ju odmietla ako nedôvodnú, pričom sťažovateľovi oznámila, že postup a právne závery vyšetrovateľa pri vybavení trestného oznámenia boli zákonné.

Okresná prokuratúra svoje rozhodnutie odôvodnila okrem iného takto: „*Trestný čin poškodzovania veriteľa podľa § 256 Trestného zákona účinného v čase skutku spácha, kto čo aj len čiastočne: zmarí uspokojenie svojho veriteľa tým, že*

- a) zničí, poškodí, urobí neupotrebitelnou, zatají, predá, vymení alebo inak odstráni čo aj len časť svojho majetku,*
- b) zataží vec, ktorá je predmetom záväzku, alebo ju prenajme,*
- c) predstiera alebo uzná neexistujúce právo alebo záväzok, alebo postúpi svoju pohľadávku, alebo prevezme dlh iného, i keď na to. nebol povinný ani oprávnený, alebo*
- d) predstiera zmenšenie svojho majetku alebo jeho zánik.*

Ako vyplýva z výsluchov svedkov S. M., M. M., Ing. J. M. a JUDr. P. A. spoločnosť M., s r. o. bola zakladaná pre M. M. Finančné prostriedky vo výške 200. 000,- Sk, použité ako vklad do základného imania spoločnosti, boli vlastníctvom M. M., ktorá si ich na tento

účel požičala od svojho otca. Túto skutočnosť vo svojich výpovediach potvrdili S. M., M. M. i Ing. J. M.

Keďže finančné prostriedky použité pri založení spoločnosti M., s. r. o. podľa zabezpečených dôkazov nepatrili ani spoločnosti M., a. s. ani S. M., nemohlo ich vložením do základného imania spoločnosti M., s. r. o. dôjsť k skráteniu uspokojenia pohľadávok Ing. P. M. voči spoločnosti M., a. s. a S. M.

Vychádzajúc z uvedených skutočností sa stotožňujem s názorom vyšetrovateľa, že nedošlo k naplneniu znakov skutkovej podstaty trestného činu poškodzovania veriteľa podľa § 256 odsek 1 písmeno a), odsek 4 písmeno b) Trestného zákona účinného v čase skutku po objektívnej stránke a rozhodnutie vyšetrovateľa o zastavení trestného stíhania považujem za dôvodné a zákonné...“

Ústavný súd konštatuje, že uznesenie okresnej prokuratúry je síce stručné, ale na druhej strane aj jasné a zrozumiteľné, a preto nevidí dôvod na prehodnocovanie jej záverov obsiahnutých v jej uznesení bez ohľadu na argumenty sťažovateľa, že výpovede svedkov boli účelové a neboli odstránené niektoré rozpory v ich výpovediach.

Keďže právo na vznesenie obvinenia a trestné stíhanie inej osoby alebo na podanie obžaloby voči nej na súde prokurátorom nemožno považovať za súčasť základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, k porušeniu týchto práv uvedeným uznesením okresnej prokuratúry sp. zn. 1 Pv 1183/05 z 18. februára 2009 nemohlo dôjsť. V nadväznosti na to nemohlo dôjsť ani k sťažovateľom namietanému porušeniu práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti bolo potrebné sťažnosť sťažovateľa v tejto časti po jej predbežnom prerokovaní odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

2. V ďalšej časti sťažnosti sťažovateľ tvrdí, že uznesením okresnej prokuratúry došlo k porušeniu jeho práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru.

Podľa čl. 13 dohovoru každý, koho práva a slobody priznané týmto dohovorom boli porušené, musí mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom, aj keď sa porušenia dopustili osoby pri plnení úradných povinností.

Ústavný súd konštatuje, že čl. 13 dohovoru sa vzťahuje iba na prípady, v ktorých sa jednotlivcovi podarí preukázať pravdepodobnosť tvrdenia, že sa stal obeťou porušenia práv garantovaných dohovorom (m. m. rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva Boyle a Rice proti Spojenému kráľovstvu, rozsudok z 27. apríla 1988, séria A, č. 131, ods. 52). V okolnostiach tohto prípadu však ústavný súd k takémuto záveru nedospel.

Preto napadnuté konanie okresnej prokuratúry nesignalizuje žiadnu možnosť priamej príčinnej súvislosti s porušením práva sťažovateľa mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom podľa čl. 13 dohovoru.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti, ktoré neodôvodňujú v danom prípade ani možnosť porušenia práva podľa čl. 13 dohovoru, bolo potrebné sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. júla 2009